

[Ingerlise Koefoed]

døvblevne er meget lille, ville det ikke koste amter, kommuner og stat ret meget at sikre dem en så god tilværelse som muligt trods deres handicap.

Svar (18/2 87):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Når en person i forbindelse med kontakt til bl.a. offentlige myndigheder, f.eks. sygehusvæsenet, har behov for tolkebistand på grund af døvhed, kan tolk inden for almindelig arbejdstid rekvireres gennem statens konsulentvirksomhed for døve. Konsulentvirksomheden har lokalkontorer rundt om i landet. Uden for arbejdstid er der døgnvagt ved henholdsvis konsulentvirksomheden og institutionen for døve, som ligger i Københavns Amt, men dækker hele landet med visse ydelser, f.eks. en del af tolkeformidlingen. I ganske særlig akutte tilfælde kan de statslige specialkonsulenter selv påtage sig tolkeopgaven.

Udgifterne i forbindelse med tolkebistanden afholdes af den myndighed, som har ansvaret for opgavens løsning, medmindre der er fastsat særlige regler herom.

Jeg finder denne ordning naturlig, da problemerne må løses i den sektor, hvor de opstår.

Det må imidlertid erkendes, at der har kunnet opstå problemer, fordi der ikke er tilstrækkeligt med tolke til rådighed. Der er imidlertid netop iværksat en ny tolkeuddannelse, og det første hold herfra bliver færdige til sommer.

I løbet af nogle år vil denne ny uddannelse formentlig betyde, at problemerne med at skaffe tolke vil være begrænsede.

Spm. nr. S 649

Til *justitsministeren* (10/2 87) af:

Ruth Olsen (SF):

»Skal straffelovens § 265 fortolkes sådan, at hvis en tidligere ægtefælle har fået en advarsel om ikke at krænke sin ekshustrus fred, vil de juridiske konsekvenser af denne advarsel automatisk blive ophævet, hvis hun, måske af angst for hans trusler, selv lukker ham ind?«

Begrundelse

Når en tidligere ægtemand står råbende og truende og slår løs på døren, vil mange kvinder skønne, at chancen for at slippe rimeligt helskindet, henholdsvis overleve, er større, hvis hun slipper ham stiltfærdigt ind og forsøger at snakke med ham, end hvis hun først lader ham slå døren i stykker og får ham ind endnu mere ophidset, end da han ankom. Oftest vil disse kvinder bygge deres skøn på en hel del erfaringer med den pågældende. Men skal et sådant forsøg på at klare situationen på en fredelig måde bruges til at ophæve et givet tilhold? Hvis konsekvensen af selv at lukke døren op i stedet for at få den slået i stykker er, at hun pådrager sig »egen skyld« og politiet sjældent vil være i stand til at nå frem, før eksmanden er nået ind og har udøvet sit forehavende, undrer det mig, hvad politiet i så fald råder disse kvinder til at gøre.

Svar (18/2 87):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Straffelovens § 265 indebærer, at der kan gives en person et tilhold om ikke at krænke en andens fred ved at trænge ind på, forfølge med skriftlige henvendelser eller på anden lignende måde forulempe den pågældende. Overtrædelse af et sådant tilhold (advarsel) straffes med bøde eller hæfte eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 2 år. Et tilhold har gyldighed i 5 år. I praksis er det vigtigste område for § 265 mænds forulempelser af tidligere kæreste, frasepareret eller fraskilt hustru m.v.

Det antages såvel i teori som i praksis, at den forurettede selv kan give afkald på den beskyttelse, der ligger i et tilhold. Et sådant afkald kan gives udtrykkeligt, men vil også kunne foreligge stiltiende. En frivillig genoptagelse af samlivet mellem parterne må antages at indeholde et sådant afkald, men også et mere lejlighedsvist frivilligt samvær vil sammen med andre omstændigheder efter en konkret vurdering kunne medføre, at der må antages at være givet et stiltiende afkald på beskyttelsen, således at tilholdets virkninger er bortfaldet.

Det er en almindelig erfaring, at parterne har behov for hjælp og bistand, ikke blot inden situationen er kommet så vidt, at der overhovedet er meddelt et tilhold, men også